

[Boligministeren.]

hvor man netop på baggrund af nøjagtig de samme ting, som det her drejer sig om — det er et byggeri, der er blevet færdigt for et års tid eller halvandet år siden — har anmodet om tilladelse til lejeforhøjelse. Sagen har været behandlet af huslejenævnet, der i første omgang har sagt nej til husleje-forhøjelserne, og senere har den været behandlet i boligretten, hvor husleje-forhøjelserne er blevet godkendt. Her vil jeg gerne citere:

„Huslejenævnet begrundede sit afslag på tilladelse til lejeforhøjelsen med, at ejerne, da de påbegyndte udlejningen, burde have taget forbehold over for lejerne om lejeforhøjelse i tilfælde af, at prioriteringen blev ringere end forudset. Ejerne kunne ikke nu påberåbe sig denne fejlbedømmelse fra deres side. Det burde i alt fald ikke, sagde nævnet, komme lejerne til skade, at ejerne ved forsømmelse eller i spekulationsøjemed har undladt at gennemføre prioriteringen i rette tid.“

Begrundelsen for forhøjelsen var, at forrentningen af egenkapitalen blev for lav; men boligretten har altså godkendt disse lejeforhøjelser. Det er altså i virkeligheden det problem, som nu berører en række boligforetagender, der har fået bygget på et tidspunkt, hvor man ikke kendte den stigning i renten, vi har været ude for.

Må jeg så sige et par ord til det ærede medlem hr. Hastrup, som spurgte: hvordan med de byggeforetagender, der var gået i gang, og som ikke kunne overholde lejemaximum? Om det kan jeg ganske kort sige, at behandlingen har været den, at fra den 1. oktober, fra det tidspunkt, hvor lejemaximum ophæves, ophæves det helt generelt, og der bliver ikke noget problem med byggeforetagendet, der i mellemtiden er blevet færdigt og ikke kan overholde tidligere aftaler om, at det skulle overholdes.

Det ærede medlem var også inde på, at de problemer, der rejses i forbindelse med dette, ikke blev drøftet i foråret under forhandlingen om forslaget til boliglov. Det er vel ikke helt rigtigt. I forhandlingerne omkring boligloven sidste år indgik jo netop i høj grad spørgsmålet om finansieringen. Der var oprindeligt stillet forslag om lånegrænserne; det drøftedes vinteren igennem,

og en væsentlig begrundelse for, at man i udvalget blev enig om, at lånegrænsen på nuværende tidspunkt ikke burde nedsættes, var jo netop frygten for, at den allerede skete rentestigning i høj grad ville sætte lejerne i nybyggeriet i vejret; derfor gennemførte vi ikke lånegrænsernes reduktion.

Når det ærede medlem siger, at det er rigtigt, at hjælp er nødvendig, for her er der tale om mennesker, der er ofre for en boligpolitik, synes jeg nok, det er noget overdrevent. Boligpolitikken er bl. a. gået ud på at få bygget meget, den er gået ud på at få rationaliseret vort byggeri, og den går stadig væk ud på en frigivelse af bygge-reguleringerne. Alt det er i hvert fald kommet boligsektoren til gode ved et stort antal nye boliger, og det er vel ikke boligsektoren specielt, det er vel ikke byggeriets omfang specielt, der har givet anledning til uoverensstemmende eller manglende balance mellem pengeefterspørgsel og pengetilbud. Når det samlede byggeri på dette område andrager omkring 3 pct. af nationalproduktet, kan det næppe være her den egentlige årsag er til, at prisen på penge er steget.

Jeg kan heller ikke være enig med det ærede medlem i, at forslaget spekulerer i inflation. Der er tale om en gradvis aftrapning og en gradvis tilbagebetaling af et driftslån. Forudsætter vi en leje, der ligger, som den gør i dele af dette byggeri, på en 8.000-9.000 kr., vil stigningen i alt udgøre fra det laveste niveau til det højeste 1.600 kr. eller vel 20 pct. over 13 år. Det svarer til 1½ pct. pr. år. Det kan næppe betragtes som spekulation i inflation.

Både det ærede medlem hr. Hastrup og det ærede medlem hr. Niels Westerby var inde på spørgsmålet om støtte til de enkelte beboere. Lovforslaget her går ud på støtte til ejendommene. Jeg må sige, at efter de overvejelser, vi har foretaget i boligministeriet, må man betragte det som administrativt ikke muligt at gennemføre en ordning med støtte til de enkelte beboere. Hvis man skulle give en støtte til de enkelte beboere, måtte man have en tilskudsordning efter andre kriterier, og skal man have en låneordning, der skal være rimelig at administrere, må det være en ordning, hvorefter man går over til at give støtten til de enkelte byggerier.

Det ærede medlem fru Else-Merete Ross